

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem Bělohorská 2428/203, Praha 6, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2015, č. j. SZPI/AI713-54/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně (dále jen „správní orgán I. stupně“, nebo též „inspektorát v Brně“), ze dne 11. 9. 2014, č. j. SZPI/AI713-50/2014. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správních deliktů dle § 17 odst. 2 písm. a) a b) a § 17a odst. 1 písm. f) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o potravinách“).

Na základě kontrol provedených v období od 29. 9. 2013 do 3. 12. 2013 v celkem pěti provozovnách žalobce bylo zjištěno:

- porušení čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin, v platném znění (dále jen „nařízení č. 178/2002“), tím, že žalobce uváděl do oběhu klamavě označené zboží:
 - A. *Vita star, PRSTY S RYBÍM MASEM*, u kterého neodpovídal skutečnosti uvedený údaj 36 kusů po 25 gramech, neboť skutečný počet kusů v každém z hodnocených balení byl pouze 30
 - B. Nebalené pomeranče, odrůda VALENCIA, na vývěsním štítě označené zemí původu JAR, na originál kartonech na etiketě uvedena země původu Španělsko;
Rajčata keřík, na vývěsním štítě označené zemí původu Nizozemí, na originál kartonech uvedena země původu Slovensko
 - C. Rajčata keříčková, nebalená, označená na vývěsním štítě zemí původu Slovensko, na originál kartonech byla uvedena země původu Holandsko
- porušení čl. 14 odst. 1 v návaznosti na odst. 2 písm. a) a odst. 4 písm. a) nařízení č. 178/2002 tím, že uváděl do oběhu paštiky nevhodné k lidské spotřebě, neboť obsahovaly alergen neuvedený ve složení na obalu:
 - D. BEST Paštika s kachním masem na víně, 120 g, dle laboratorního rozboru byla zjištěna přítomnost sójové bílkoviny v množství 1,06 %, tedy alergenů neuvedeného ve složení na obale
 - E. BEST Paštika s kuřecím masem, 50 g, dle laboratorního rozboru byla zjištěna přítomnost sójové bílkoviny v množství 0,61 %, tedy alergenů neuvedeného ve složení na obale
 - F. BEST Paštika s kuřecím masem, 50 g, dle laboratorního rozboru byla zjištěna přítomnost sójové bílkoviny v množství 1,33 %, tedy alergenů neuvedeného ve složení na obale
- porušení § 11 odst. 2 písm. a) bod 4. zákona o potravinách, neboť žalobce uváděl do oběhu potraviny, které nevyhověly jakostním požadavkům:
 - G. B-Unipack Dušená šunka, 100 g, dle laboratorního rozboru nevyhověla požadavku na složení standardní šunky dle přílohy č. 4, tabulky 3 vyhlášky č. 326/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neboť obsah svalové bílkoviny byl zjištěn 8 % (minimální požadavek 10 %)

- porušení čl. 113a odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 pro odvětví ovoce a zeleniny a odvětví výrobků z ovoce a zeleniny, ve znění platném v době spáchání správního deliktu (dále jen „nařízení č. 1234/2007“), neboť žalobce uváděl do oběhu potraviny, které nevyhověly jakostním požadavkům:

H. Banány – 20 % hodnocené šarže obsahovalo plody s prasklou slupkou, vodnatostí, otlaky a hnilobou;
Karotka volná – 15 % šarže obsahovalo plody s počínající plísní

Výše uvedené správní delikty rozdělil krajský soud pod jednotlivá písmena pro lepší orientaci v textu rozsudku.

Na základě takto učiněných zjištění správní orgán I. stupně vydal dne 11. 9. 2014 rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správních deliktů porušením zákona o potravinách, a to tří správních deliktů dle ustanovení § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách, čtyř správních deliktů dle ustanovení § 17 odst. 2 písm. b) téhož zákona a jednoho správního deliktu dle ustanovení § 17a odst. 1 písm. f) zákona o potravinách. Za toto jednání byla žalobci za použití absorpční zásady uložena pokuta ve výši 1 080 000 Kč, dále povinnost nahradit náklady laboratorního rozboru ve výši 10 810 Kč a náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce v úvodu žaloby namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, jeho věcnou a právní nesprávnost, rozpor se zásadou předvídatelnosti (legitimního očekávání) a se zásadou spravedlnosti, jakož i rozpor se skutečným stavem věci. Zároveň namítal, že rozhodnutí nemá náležitosti stanovené zákonem, je nepřezkoumatelné a pokuta byla uložena ve zcela zjevně nepřiměřené výši. Žalobce se cítí být zkrácen na svých právech, neboť dle něj nebylo rozhodováno nestranně na základě přesně a úplně zjištěného skutkového stavu věci.

Žalobce nezpochybnil zjištění uvedená bod písmeny A, B a C, ale zastává názor, že nemohly způsobit spotřebiteli reálnou újmu (zejména skutek pod písmenem A) a že nelze takováto jednání sankcionovat dle zákona o potravinách. I kdyby mělo být dospěno extenzivním výkladem k tomu, že se jednalo o správní delikty, mělo být od pokuty upuštěno.

Žalobce zpochybnil skutková zjištění uvedená pod písmeny D, E a F, tj. zjištění ohledně nálezů sójové bílkoviny v paštikách BEST. V žalobě citoval (a také k ní připojil) vyjádření dodavatele předmětných paštik. Ten uvedl, že si stejnou šarži, ve které měla být nalezena sójová bílkovina v množství uvedeném žalovaným, nechal otestovat laboratoří NUSCANA, přičemž přítomnost sójové bílkoviny měla být konstatována pod hranicí zjistitelnosti, tj. pod úrovní 0,0000040 %. Dle žalobce i dodavatele neměla být receptura u této šarže po celou dobu výroby měněna. Dále uvedl, že pakliže by soud požadoval úředně ověřené překlady protokolů o zkouškách (které jsou dodány v polštině), tyto překlady se žalobce na výzvu soudu zavázal případně zajistit.

Žalobce považoval za potřebné zdůraznit, že měl zaveden systém kontroly potravin, který odpovídá stávajícímu legislativnímu rámci. U zboží pod vlastní značkou probíhají kontroly dle ročního plánu analýz. K-Classic výrobky jsou podrobeny ještě častější laboratorní kontrole - analýzy jednotlivých výrobků probíhají 4x ročně. Kontroly probíhají i mimo stanovený plán, a to na základě stížnosti zákazníků, vlastního zjištění nebo podezření, zpráv a informací v médiích, informací od kolegů z ostatních zemí, v nichž skupina Kaufland působí. Předmětem kontroly je zejména to, zda kvalita zboží odpovídá legislativě, dohodnuté specifikaci a deklaraci na obale (tj. např. obsah masa v konzervách, podíl rybího masa, množství soli, přítomnost zakázaných látek atd.). Pokud je analýzou zjištěno, že zboží neodpovídá legislativě, specifikaci nebo deklaraci, je okamžitě jednáno s dodavatelem o nápravě; v případě závažného pochybení je zboží staženo z prodeje a může dojít i k přerušení spolupráce s dodavatelem. Ani tímto systémem však žalobce nemohl testovat všechny potraviny a nelze to od něj s ohledem na shora uvedené skutečnosti spravedlivě požadovat.

Ve vztahu k možnosti provádět rozborů a zkoušky výrobků byl navíc žalobce, jakožto odběratel, omezen dikcí přílohy páté bodu 1 poslední odrážka zákona č. 395/2009 Sb., o významné tržní síle při prodeji zemědělských a potravinářských produktů a jejím zneužití, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o významné tržní síle“). Podle citovaného ustanovení tohoto zákona bylo zakázanou praktikou v dodavatelsko-odběratelských vztazích, pokud odběratel (tedy žalobce) vyžaduje provedení kontroly výrobních prostorů dodavatele, ať již přímo nebo třetí stranou, včetně požadování rozborů a zkoušek výrobků v době platnosti oprávnění k výrobě vydaného příslušnou státní autoritou nebo akreditovanou osobou, s výjimkou výroby pod vlastní značkou obchodníka, pokud tento na sebe přebírá odpovědnost výrobce a kontrolu provádí na vlastní náklady.

V předmětné věci se o výrobky pod vlastní značkou obchodníka (žalobce) nejednalo. Bylo rovněž nepochybné, že se jednalo o výrobky v době platnosti oprávnění k výrobě vydaného příslušnou státní autoritou, resp. akreditovanou osobou.

Žalobce zastává názor, že s ohledem na dále uvedené skutečnosti takovéto analýzy provádět neměl a nemohl, proto také nemohl vytýkaný nedostatek zjistit. Žalobce tak za jednání, které mu je vytýkáno, nemůže odpovídat (nad to žalobce znovu uvádí, že vytýkaná zjištění jsou nesprávná). Žalobce se domnívá, že vynaložil veškeré úsilí, které na něm bylo možné požadovat, aby porušení právní povinnosti spočívající ve skrytých vadách výrobků zabránil, a proto neměl být sankcionován. Má tak za to, že ve smyslu ustanovení § 17i odst. 1 zákona o potravinách nemohl za jemu vytýkané správní delikty odpovídat, ani kdyby učiněná zjištění správního orgánu I. stupně byla správná.

Ke zjištění uvedenému pod písmenem G žalobce uvedl, že se jednalo o nedostatek zjistitelný opět pouze laboratorním testem, tj. odkázal na výše uvedené ohledně laboratorních kontrol. Společně s pochybením uvedeným pod písmenem H pak uvedl, že se jednalo o nedostatky, které nebyly excesivní, nevybočily ze stavu potravinového práva v Evropské unii a nemohou tak odůvodnit vyšší uložené pokuty.

Žalobce svými námitkami rozporoval také výši uložené pokuty. Podle něj byla porušena zásada předvídatelnosti postupu a rozhodování správních orgánů a byla porušena zásada spravedlnosti, neboť uložená pokuta je zcela zjevně nepřiměřená. Žalobce v souvislosti s její výší poukázal zejména na povahu pochybení, tj. že zjištěné nedostatky nebyly nikterak excesivní, a proto pokuta přesahující 1 mil. Kč nebyla na místě. Žalobce také poukázal na to, že od roku 2013 došlo k navýšení pokut o 83 %, přičemž v témže roce byla uložena pokuta ve výši 5 mil. Kč v souvislosti s metanolovou aférou. Pochybení žalobce zcela jistě nebylo možné stavět na roveň zmíněnému pochybení. Dále uvedl, že hniloba v potravinách sice je jevem nežádoucím, ovšem problémem legitimní potravinářské sféry.

V závěru žaloby žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí, zrušil, případně aby uloženou pokutu snížil na částku (nepřevyšující) 100 000 Kč.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že odvolací námitky se z části překrývají s námitkami žalobními, proto odkázal na napadené rozhodnutí, případně jejich zhodnocení znovu stručně popsal.

Ve vztahu k odpovědnosti žalobce za vytýkané správní delikty žalovaný uvedl, že potravinové právo je koncipováno na principu objektivní odpovědnosti. Žalobce jako provozovatel potravinářského podniku je objektivně odpovědný za potraviny, které uvádí na trh, a to bez ohledu na skutečnost, zda se v daném případě jednalo o vady zjevné či skryté. V souladu s ustálenou judikaturou lze skrytost či zjevnost vad hodnotit k tíži či ku prospěchu účastníka řízení; v daném případě tato skutečnost byla hodnocena ve prospěch žalobce. V posuzované věci nedošlo ani k naplnění podmínek pro liberaci žalobce dle ustanovení § 17i odst. 1 zákona o potravinách. Žalovaný se také vyjádřil k laboratorním analýzám provedeným v Polsku. Žalobce jako kontrovaná osoba mohl v rámci kontroly na svou obranu požádat o odběr vzorku pro doplňující odborný posudek, viz § 16 odst. 3 zákona o potravinách. Z tohoto ustanovení vyplývá povinnost k žádosti kontrované osoby rozdělit kontrolní vzorek na dva vzorky či více vzorků o stejné velikosti, z nichž jeden je ponechán kontrované osobě. Toto oprávnění má svůj základ v čl. 11 odst. 5 a 6 nařízení (ES) č. 882/2004, ze kterého vyplývá, že provozovatel potravinářského podniku svoje právo na doplňující a odborný posudek realizuje tak, že požádá příslušný orgán. Pokud by vzorek byl odebrán v rámci úřední kontroly a za splnění stanovených podmínek předán k laboratorním rozborům, byl by závěr laboratorního rozboru použitelný jako důkaz a schopný polemizovat s kontrolním zjištěním. V tomto případě však žalobce odkazuje na nedoložené výsledky laboratorního zkoumání, kde vzorky nebyly odebrány za účasti dozorového orgánu, podle stejné metodiky a za stejných podmínek, jako by tomu bylo u vzorků odebraných v rámci úřední kontroly, a proto nemohou mít stejnou vypovídající hodnotu, jako by tomu bylo např. u vzorku pro doplňující odborný posudek. Žalovaný dále poukázal na soudní judikaturu, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 3. 2013, č. j. 31 A 70/2012 - 180.

K námitkám týkajícím se uložené sankce žalovaný opět odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a současně uvedl, že k navýšení pokut docházelo postupně a zejména od počátku roku 2013, kdy předchozí zjištění inspektorů SZPI indikovala, že se kvalita nabízených potravin a obecně naplňování požadavků potravinového práva zhoršily. Bylo tak zjevné, že průměrné pokuty, které byly dosud ve správním řízení ukládány, ztratily svůj preventivní a represivní účinek a nebyly pro provozovatele potravinářských podniků dostatečně odrazující. Přitom evropské potravinové právo v čl. 55 odst. 1 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 882/2004 ze dne 29. dubna 2004 o úředních kontrolách za účelem ověření dodržování právních předpisů týkajících se krmiv a potravin a pravidel o zdraví zvířat a dobrých životních podmínkách zvířat (dále případně jen „nařízení č. 882/2004“) požaduje, aby sankce byly účinné, přiměřené a odrazující. To je ve vztahu k potravinám jiným než bezpečným tuzemskými právními předpisy naplněno v dostatečné míře právě ustanovením § 17 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/1997 Sb., ve znění účinném v době spáchání správních deliktů, které se správním deliktem spočívajícím v uvádění na trh potraviny jiné než bezpečné spojuje maximální výši sankce 50 000 000 Kč. Správní orgán se může při svém správním uvážení pohybovat právě v daném rozsahu, a to od 0 Kč do 50 000 000 Kč, přitom se musí zabývat zákonnými kritérii a jeho správní uvážení nesmí vybočit ze zákonných mezí. Pokuta uložená v tomto případě byla řádně individualizována a je zcela v linii dlouhodobého vývoje správní praxe a nelze ji tedy vnímat jako odklon, který by bylo třeba speciálně odůvodňovat právě v nyní posuzované věci. Studie, kterou ve své argumentaci použil žalobce, je zaměřená především na dostupnost potravin. Skutečnost, že v České republice je dostatek bezpečných a relativně kvalitních potravin žalovaný nijak nezpochybňuje, nicméně to neznamená, že kvalita potravin na trhu je vždy odpovídající požadavkům právních předpisů. Je proto na místě, aby orgán dozoru působil preventivně a zabránil tak zhoršení situace na trhu s potravinami. Srovnávání pokuty uložené v rámci metanolové kauzy a úhrnné pokuty uložené v tomto případě není na místě právě z důvodu individualizovaného hodnocení. Žalovaný také uvedl, že navrhovaná výše pokuty 100 000 Kč by neodpovídala celkovému hodnocení závažnosti a množství deliktů, tj. postrádala by svoji represivní a preventivní funkci.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že žalovaný vyjádřil souhlas s takovým projednáním a žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, že s takovým projednáním věci nesouhlasí, rozhodl soud bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Podle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě předně uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu absence zákonem stanovených náležitostí, krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, k níž je krajský soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (ex offio) a pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.

Krajský soud k takto predestřené námitce na úvod připomíná, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní obsahové náležitosti nepostrádá. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí je možno seznat, jakými úvahami byl žalovaný ve své rozhodovací činnosti veden, jakými skutečnostmi se zabýval a jaké důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí. Z rozhodnutí jsou patrné závěry, které žalovaný ve vztahu k uplatněným námitkám žalobce zaujal a na základě jakých konkrétních skutečností k nim dospěl. Žalobce ostatně s těmito závěry v podané žalobě polemizuje, což by nebylo možné, pokud by vydané rozhodnutí bylo vadou nepřezkoumatelnosti zatíženo. Namítanou nepřezkoumatelnost krajský soud v daném případě neshledal, a proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud v této souvislosti na úvod podotýká, že žalobce nečinil sporné skutkové okolnosti týkající se správních deliktů uvedených pod písmeny A, B, C, G a H, jakož ani to, že v daném případě skutečně došlo k jejich spáchání, jak bylo popsáno výše pod bodem I. odůvodnění tohoto rozsudku. V žalobě rozporuje skutková zjištění uvedená pod písmeny D, E a F. Žalobce nesouhlasil s tím, že by byl odpovědný za ty správní delikty, u nichž se jednalo o skryté vady potravin, jež mohly být odhaleny až na základě provedených laboratorních rozborů. K tomu žalobce namítal, že s ohledem na obsah Přílohy 5 (konkrétně její bod 1., poslední odrážku) zákona o významné tržní neměl právní ani faktickou možnost kontrolovat výrobní proces svých dodavatelů. Měl tedy zároveň za to, že vynaložil veškeré úsilí, které na něm bylo možno požadovat, aby porušení právních povinností spočívajících ve skrytých vadách potravin zabránil, a proto se podle § 17i odst. 1 zákona o potravinách odpovědnosti zprostil.

Podle § 1 zákona o potravinách platí, že tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropských společenství a v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství upravuje povinnosti *provozovatele potravinářského podniku*^{1b)} a podnikatele, který vyrábí nebo uvádí do oběhu tabákové výrobky, a upravuje státní dozor nad dodržováním povinností vyplývajících z tohoto zákona a z přímo použitelných předpisů Evropských společenství. Poznámka pod čarou^{1b)} odkazuje na čl. 3 odst. 3 již výše zmiňovaného nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002. Podle čl. 3 odst. 3 tohoto nařízení se provozovatelem potravinářského podniku rozumí fyzická nebo právnická osoba odpovědná za plnění požadavků potravinového práva v potravinářském podniku, který řídí.

Potravinovým právem se podle téhož ustanovení daného nařízení rozumí právní a správní předpisy použitelné ve Společenství nebo na vnitrostátní úrovni pro potraviny obecně, a zejména pro bezpečnost potravin; vztahuje se na všechny fáze výroby, zpracování a distribuce potravin a rovněž krmiv, která jsou vyrobena pro zvířata určená k produkci potravin nebo kterými se tato zvířata krmí. Ustanovení čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení pak upravuje definici potravinářského podniku, kterým je veřejný nebo soukromý podnik, ziskový nebo neziskový, který vykonává činnost související s jakoukoli fází výroby, zpracování a distribuce potravin.

V daném případě přitom není sporu o to, že žalobce naplňuje definiční znaky provozovatele potravinářského podniku, a tedy v souladu s výše citovaným ustanovením přímo použitelného nařízení č. 178/2002 je osobou, která odpovídá za plnění požadavků potravinového práva v potravinářském podniku, který řídí. Žalobce jako provozovatel potravinářského podniku musí plnit povinnosti stanovené mu jednak v zákoně o potravinách, jednak v přímo použitelných předpisech Evropské unie, které danou oblast upravují, přičemž za nesplnění těchto povinností nepochybně provozovatel potravinářského podniku nese odpovědnost. Odpovědnost právnických osob (či fyzických osob podnikajících) za tzv. jiné správní delikty je přitom koncipována jako odpovědnost objektivní, tj. jako odpovědnost za výsledek, bez ohledu na zavinění. Proto skutečnost, že se v projednávané věci ve čtyřech případech jednalo o skryté vady potravin, které žalobce případně mohl odhalit až po provedení laboratorních rozborů, odpovědnost žalobce za porušení konkrétních povinností, jichž se dopustil, nevylučuje a ani vyloučit nemůže. Nelze se tedy ztotožnit s argumentací žalobce prezentovanou v podané žalobě, že s ohledem na zjištěnou existenci skrytých vad potravin není odpovědnost provozovatele potravinářského podniku (zde žalobce) dána. Správní orgán nicméně k této skutečnosti přihlédne při ukládání sankce, a to v rámci hodnocení závažnosti vytýkaného jednání, k čemuž došlo i v nyní posuzované věci, kdy správní orgán I. stupně hodnotil skrytou povahu vad jako polehčující okolnost ve prospěch žalobce, jak je patrné z následující citace odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí: „*Jako polehčující okolnost pak hodnotil správní orgán tu skutečnost, že ne všechna zjištění byla viditelná, ale latentního charakteru, protože jak přítomnost alergenů, tak i nevyhovující obsah sóji byly zjištěny až na základě laboratorního rozboru, a v případě počtu kusů u rybích prstů až po otevření balení.*“

Je tedy úkolem provozovatele potravinářského podniku, aby v rámci výkonu své činnosti zabezpečil kontrolní mechanismy zajišťující, aby potraviny neodpovídající požadavkům na jakost, bezpečnost a zdravotní nezávadnost nebyly vůbec do oběhu uváděny.

Za zcela nepřípadný je v této souvislosti nutno pokládat odkaz žalobce na zákon o významné tržní síle (konkrétně jeho Přílohu 5, bod 1.). V důvodové zprávě k tomuto zákonu jsou jako důvody pro přijetí navrhované právní úpravy mj. uvedeny následující skutečnosti: „*Cílem navrženého zákona je vymezit pro potřeby ochrany hospodářské soutěže skutkovou podstatu zneužití významné tržní síly a vytvořit nástroje pro posuzování a zamezení těmto praktikám. Zákon by se tak měl vztahovat na případy zneužívání významné tržní síly některých soutěžitelů vůči jiným, kdy jim tato tržní síla umožňuje právě vynucování si jednostranně výhodnějších podmínek*“ [viz sněmovní tisk č. 431/0, předložený dne 22. 2. 2008, důvodová zpráva, obecná část (bod 2.), 5. volební období 2006 - 2010, digitální repozitář, www.psp.cz].

Z citovaného odůvodnění je patrná snaha zákonodárce – prostřednictvím veřejnoprávní regulace – ošetřit situace, kdy je pomyslná rovnováha v soukromoprávních obchodních vztazích výrazně vychýlena ve prospěch jedné ze smluvních stran, a to z důvodu jejího silnějšího postavení spočívajícího v pozici tzv. významné tržní síly.

Podle Přílohy 5, bodu 1., poslední odrážky, k zákonu o významné tržní síle, na kterou žalobce v podané žalobě odkazoval, platí, že každý odběratel nese odpovědnost a musí nahradit škodu způsobenou tím, že vyžaduje provedení kontroly výrobních prostorů dodavatele, ať již přímo nebo třetí stranou, včetně požadování rozborů a zkoušek výrobků v době platnosti oprávnění k výrobě vydaného příslušnou státní autoritou nebo akreditovanou osobou, s výjimkou výroby pod vlastní značkou obchodníka, pokud tento na sebe přebírá odpovědnost výrobce a kontrolu provádí na vlastní náklady.

Žalobce z dikce tohoto ustanovení dovozoval, že jako odběratel podle zákona o významné tržní síle zásadně nesmí provádět rozborů a zkoušky výrobků svých dodavatelů. S tímto závěrem se však krajský soud neztotožňuje. Jak krajský soud uvedl výše, smyslem zákona o významné tržní síle je ochrana dodavatelů v pozici slabší strany soukromoprávního vztahu před zneužitím významné tržní síly ze strany jejich silnějšího obchodního partnera. K tomu slouží také předmětné ustanovení, jež za zakázanou praktiku v dodavatelsko-odběratelských vztazích označuje situaci, kdy odběratel vyžaduje provádění rozborů a zkoušek výrobků dodavatele v době platnosti jeho oprávnění k výrobě vydaného příslušnou státní autoritou, aniž by za jejich provedení nesl odpovědnost nebo byl zavázán nahradit škodu jimi způsobenou. S ohledem na uvedený smysl zákona o významné tržní síle tedy cílem předmětného ustanovení není zakázat odběratelům provádění rozborů a zkoušek výrobků jejich dodavatelů, nýbrž stanovit, že pokud tyto rozborů a zkoušky bude odběratel po dodavateli vyžadovat bez toho, aby nesl odpovědnost za jejich provedení a nahradil případnou škodu jimi způsobenou, bude se jednat o zneužití významné tržní síly. V této souvislosti krajský soud konstatuje, že zákon o významné tržní síle, ani jeho jednotlivá ustanovení, nejsou způsobilá ovlivnit povinnosti stanovené žalobci potravinovým právem, jehož účelem a cílem je zajištění bezpečnosti potravin a ochrana zdraví a spotřebitelů obecně ve všech fázích výroby, zpracování a distribuce potravin. V žádném případě se v dané věci nelze prostřednictvím žalobcem použitého odkazu na zákon o významné tržní síle (resp. jeho Přílohu 5, bod 1., poslední odrážku) dovolávat zproštění odpovědnosti žalobce jako provozovatele potravinářského podniku za to, že nedostal svým povinnostem vyplývajícím z potravinového práva.

Krajský soud se dále neztotožnil ani s argumentací žalobce, že ve smyslu § 17i odst. 1 zákona o potravinách vynaložil veškeré úsilí, které na něm bylo možné požadovat, aby porušení právních povinností spočívající ve skrytých vadách potravin zabránil. Podle ustanovení § 17i odst. 1 zákona o potravinách platí, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.

V případě namítané liberace tedy žalobce tížilo nejen břemeno tvrzení, ale také břemeno důkazní, neboť žalobce je ve smyslu § 17i odst. 1 zákona o potravinách povinen prokázat, že skutečně vynaložil veškeré úsilí, které na něm bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. Bylo tedy na žalobci, aby zejména tvrdil a prokázal, jaká konkrétní opatření v minulosti učinil a též průběžně činí k tomu, aby z jeho strany k porušení právních předpisů v oblasti potravinového práva nedocházelo. Soud dospěl k závěru, že žalobce v daném případě neprokázal aktivitu nezbytnou ke zproštění se objektivní odpovědnosti. Žalobce sám uvádí, že u zboží vyráběného pod vlastní značkou realizuje kontroly s různou mírou četnosti. Interní kontrola probíhá jednak na základě vlastního plánu analýz (nejvyšší intenzita je pak u výrobků řady K-Classic), a dále nepravidelně, na základě vnějších podnětů (stížnosti zákazníků, vlastní zjištění nebo podezření, zprávy a informace v médiích, informace od kolegů z ostatních zemí, v nichž skupina Kaufland působí). Předmětem kontroly je, dle tvrzení žalobce, zejména to, zda kvalita zboží odpovídá legislativě, dohodnuté specifikaci a deklaraci na obale (tj. např. obsah masa v konzervách, podíl rybího masa, množství soli, přítomnost zakázaných látek atd.). Žaloba tak skýtá oporu pro závěr, že žalobce pravidelně kontroluje (s odlišnou intenzitou a na základě různých důvodů) jen potraviny prodávané pod vlastní značkou. Zjištěné nedostatky se však potravin prodávaných pod vlastní značkou ani netýkaly. Ve vztahu k ostatním potravinám (do nichž patří i nyní kontrolované) žalobce ani netvrdil (a už vůbec neprokázal), že by např. sám prováděl namátkové kontroly a rozbory dodávaných potravin (kolika pracovníky, jak často – v jakých časových intervalech a jakým konkrétním způsobem), že by vůbec měl nějaký systém kontroly potravin nastaven a upraven (např. v podobě interních norem) a funkčně zaveden, že odpovědně přistupuje k výběru svých dodavatelů (obezřetnost, náležitá péče věnovaná jejich výběru, reference) a jakým způsobem toto zajišťuje tak, aby následně bylo možno vyhodnotit, že to, co žalobce k zajištění ochrany zdraví obyvatel a spotřebitelů a dodržení právních předpisů na úseku potravinového práva a v něm stanovených povinností reálně činí, skutečně je možno za veškeré úsilí považovat. V daném případě však žalobce tomuto požadavku nedostál, a tedy mu nelze přisvědčit, že by učinil vše nezbytné pro to, aby porušení vytýkaných povinností zabránil. Z výše uvedených důvodů proto krajský soud námitky žalobce týkající se jeho odpovědnosti za předmětné správní delikty, ve spojení s uplatněnou liberací dle § 17i odst. 1 zákona o potravinách, neshledal důvodnými.

Pro lepší přehlednost následujícího textu soud na tomto místě uvede základní ustanovení právních předpisů, na které bude v dalším textu rozsudku odkazovat.

Podle článku 16 nařízení 178/2002 platí, že aniž jsou dotčena specifitější ustanovení potravinového práva, nesmí označování, propagace a obchodní úprava potravin nebo krmiv, jejich tvar, vzhled nebo balení, použité obalové materiály, způsob jejich úpravy a místo

vystavení, jakož i informace poskytované o nich jakýmkoli médiem uvádět spotřebitele v omyl.

Podle článku 14 odst. 1 nařízení č. 178/2002 nesmí být potravina uvedena na trh, není-li bezpečná. Podle odst. 2 písm. a) téhož článku se potravina nepovažuje za bezpečnou, je-li považována za škodlivou pro zdraví, a podle článku 14 odst. 4 písm. a) nařízení č. 178/2002 se při rozhodování o tom, zda je potravina škodlivá pro zdraví, berou v úvahu pravděpodobné okamžité nebo krátkodobé nebo dlouhodobé účinky dotyčné potraviny nejen na zdraví osoby, která ji konzumuje, ale také na zdraví dalších generací.

Článek 113a nařízení č. 1234/2007 stanovuje další požadavky na uvádění produktů odvětví ovoce a zeleniny na trh. Podle jeho odstavce 3 platí, že držitel produktů odvětví ovoce a zeleniny a výrobků z ovoce a zeleniny, na které se vztahují obchodní normy, může tyto produkty a výrobky vystavovat za účelem prodeje, nabízet k prodeji, prodávat nebo dodávat či jakýmkoli jiným způsobem uvádět na trh uvnitř Společenství pouze v souladu s těmito normami a odpovídá za zajištění tohoto souladu.

Podle § 11 odst. 2 písm. a) bod 4. zákona o potravinách platí, že provozovatel potravinářského podniku je povinen neprodleně vyřadit z dalšího oběhu potraviny neodpovídající požadavkům na jakost stanovenou vyhláškou nebo deklarovanou výrobcem.

Podle § 17 odst. 2 citovaného zákona se provozovatel potravinářského podniku dále dopustí správního deliktu tím, že poruší povinnost dodržet požadavky na bezpečnost potravin stanovenou přímo použitelnými předpisy Evropských společenství upravujícími požadavky na potraviny [písm. a)], nebo jiným jednáním, než je uvedeno v písmenu a), poruší povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství upravujícím požadavky na potraviny [písm. b)].

Podle § 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách platí, že za správní delikt podle § 17 odst. 2 písm. b) tohoto zákona uloží pokuta do 3 000 000 Kč; podle písm. c) téhož ustanovení se uloží pokuta do 50 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. h), i) nebo j) nebo odstavce 2 písm. a).

Podle § 17i odst. 2 zákona o potravinách platí, že se při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

K pochybením uvedeným pod písmeny A, B a C krajský soud uvádí, že v dané věci nebylo sporným, že se dané skutky staly tak, jak bylo popsáno. Žalobce namítal pouze nesprávné sankcionování podle zákona o potravinách, případně nepřistoupení správních orgánů k upuštění od pokuty. S tímto však zdejší soud nesouhlasí, neboť hodnotí daná jednání stejným pohledem jako správní orgány, tj. že v předmětných jednáních lze jasně identifikovat porušení čl. 16 nařízení 178/2002, čímž se žalobce dopustil správního deliktu uvedeného v § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách. Pro ilustraci soud konstatuje, že jak chybně uvedený počet rybích prstů v balení, tak nesprávné místo původu potravin, lze označit za

klamavý údaj, čímž byl spotřebitel uveden v omyl. Úvaha žalobce, že se jednalo o pochybení formálního rázu, nemohou být s ohledem na objektivní odpovědnost žalobce v dané věci relevantní. Krajský soud se nadto ztotožňuje se správními orgány, že daná jednání žalobce byla správně charakterizována jako správní delikty podle zákona o potravinách, a proto těmto žalobním námitkám nepřisvědčil.

Obdobným pohledem soud přistoupil k hodnocení správních deliktů uvedených pod písmeny G a H. U těchto jednání žalobce nezpochybnil skutková zjištění a ani právní posouzení, pouze uvedl, že množství svalové bílkoviny v šunce bylo zjistitelné pouze laboratorně a že se nejednalo o excesivní nedostatky, a proto nemohou odůvodnit výši uložené pokuty. Žalobce nenapadá samotná zjištění stran správních deliktů, proto se jimi krajský soud nebude nadále v této části rozsudku zabývat, přičemž odkazuje na odstavce níže, věnující se argumentaci ohledně výše uložené pokuty.

Žalobce napadl skutková zjištění uvedená pod písmeny D, E a F. Zásadní rozpor spatřoval v tom, že ačkoliv laboratorní testy provedené v rámci správního řízení prokázaly určitou výši sójové bílkoviny v paštikách BEST, provedené rozborů z podnětu dodavatele těchto paštik prokázaly 100 000 krát nižší obsah této složky (pod hranici zjistitelnosti). K tomu soud předně uvádí, že žalovaný se k této žalobní námitce v napadeném rozhodnutí nevyjádřil, neboť takovou argumentaci žalobce uplatnil až v žalobě, nikoliv ve správním řízení. Dále soud poukazuje na zcela zásadní ustanovení zákona o potravinách, konkrétně § 16 odst. 3, podle něhož platí, že na žádost kontrolované osoby orgán dozoru připraví kontrolní vzorek za její účasti, který rozdělí na dva duplikátní vzorky o stejné velikosti, z nichž jeden ponechá kontrolované osobě a druhý si ponechá orgán dozoru. Vzorky se zapečetí, označí a uchovávají způsobem stanoveným prováděcím právním předpisem. O tomto postupu provede orgán dozoru písemný záznam. Žalobce byl o této možnosti zcela prokazatelným způsobem poučen a stejně tak o tyto vzorky požádal, jak plyne z Protokolů o odběrech vzorků ze dne 29. 9. 2013, č. D022-71040/13/A01, ze dne 30. 9. 2013, č. D023-71040/13/A01, a ze dne 15. 10. 2013, č. D022-71034/13/A03.

Na základě výše uvedeného je zcela zřejmé, že ačkoliv žalobce disponoval informací (a samotnými vzorky) o možnosti duplikátního vzorku, jeho dodavatel prováděl analýzu svého výrobku sám, sice ze stejné šarže, ovšem nejednalo se přímo o odebírané vzorky u distributora v České republice, konkrétně u žalobce. Samotná analýza provedená dodavatelem žalobce nastíněným způsobem nemůže v dané věci ničeho změnit, neboť není způsobilá vyvrátit zjištění kontrolního orgánu, vztahující se konkrétně ke kontrolované potravíně. Dodavatelem nebyly hodnoceny vzorky odebrané inspektory prvostupňového správního orgánu. Žalobce disponoval duplikátními vzorky odebranými v čase kontroly, tyto však analýze nepodrobil (resp. netvrdí, že by duplikátní vzorky nechal podrobit analýze). Soud se plně ztotožňuje se závěry žalovaného, neshledává potřebu provádět další dokazování nad rámec obsahu správního spisu. Předmětnou žalobní námitku neshledává důvodnou.

Krajský soud se dále zabýval otázkou tvrzené nepřiměřenosti výše uložené pokuty. Podle ustanovení § 17i odst. 2 zákona o potravinách se při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Rádné odůvodnění ukládané sankce je v

případě správního trestání základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán ve svém rozhodování veden. Zohlednění jednotlivých hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, se promítá do výše stanoveného postihu, přičemž jednotlivé logické kroky, které správní orgán vedou k určení konkrétní výše pokuty, je třeba formulovat precizně a jednoznačně tak, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné.

V nyní souzené věci správní orgán I. stupně při odůvodňování výše sankce ve svém rozhodnutí uvedl skutečnosti, které svědčily jak ve prospěch žalobce, tak v jeho neprospěch, podrobně rozepsané zejména na straně 8 jeho rozhodnutí, korigované na straně 10 žalobou napadeného rozhodnutí. Z těchto úvah je zřejmé, že se správní orgán I. stupně vyjádřil ke všem zákonem stanoveným kritériím pro určení výše pokuty, a to celkově ve vztahu ke všem spáchaným správním deliktům. Správní orgán I. stupně hodnotil závažnost všech správních deliktů, a to zejména způsob jejich spáchání, jejich následky, jakož i okolnosti, za nichž byly spáchány. Odůvodnění výše pokuty tak zcela vyhovuje zákonným požadavkům.

Namítal-li žalobce dále nepřiměřenost uložené pokuty, krajský soud k tomu připomíná závěry Nejvyššího správního soudu vyplývající z rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, publikovaného pod č. 2671/2012 Sb. NSS, dostupného na www.nssoud.cz, že „(...) ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena.“

V projednávané věci se žalobce dopustil osmi správních deliktů, a to podle ustanovení § 17 odst. 2 písm. a) a b) zákona o potravinách a podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) bod 4. téhož zákona. Za nejzávažnější správní delikt, kterým byl v daném případě správní delikt dle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách, přitom lze podle § 17 odst. 3 písm. c) téhož zákona uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč. Vzhledem k počtu správních deliktů žalobce, jichž se v daném případě dopustil, jakož i s přihlédnutím k jednotlivým okolnostem, které správní orgány vzaly ve svém rozhodnutí do úvahy a hodnotily, krajský soud neshledal, že by v daném případě došlo k překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení, ani ke zneužití tohoto institutu. Pokuta ve výši 1 080 000 Kč byla uložena ve výši 2,16 % horní hranice 50 000 000 Kč, což dle krajského soudu nelze hodnotit jako nepřiměřenou výši ani jako excesivní vybočení.

Žalobce namítal, že napadeným rozhodnutím byla porušena zásada předvídatelnosti postupu a rozhodování správních orgánů a byla porušena zásada spravedlnosti. Žalobce tvrdil, že ukládání pokut v řádech milionů za předmětná či obdobná pochybení je excesivním jednáním, neboť má žalobce za to, že sankcionování prohřešku proti potravinovému právu

nemůže být v jednom členském státě ve srovnání s jiným členským státem excesivní. K této žalobní námitce soud uvádí, že se jedná o tvrzení žalobce, navíc zcela nekonkrétní. Žalobce dále uvedl, že od roku 2013 skokově narůstá výše pokut ukládaným žalovaným, což je odůvodňováno údajným zhoršením kvality potravin na českém trhu. Toto tvrzení je však v rozporu se skutečným stavem věci. V roce 2013 došlo ke zvýšení počtu kontrol, avšak ke snížení počtu negativních zjištění. Přitom v roce 2013 došlo za tohoto trendu k navýšení pokut skokově v průměru o 82 %. Již toto navýšení bylo podle žalobce nutno považovat za nedůvodné a neočekávatelné. Tento trend pokračoval podle žalobce i v roce 2014. K této námitce soud uvádí, že porušení zásady legitimního očekávání lze namítat jen při excesu z dlouhodobé ustálené praxe. Zároveň je nutno připustit vývoj v praxi ukládání pokut, kdy správní orgán na základě zkušeností z minulých období může v rozpětí stanoveném zákonem plošně ukládat vyšší pokuty než dříve, tak aby dostatečně plnily svoji represivní a preventivní funkci. Uložená pokuta je na dolní hranici zákonné sazby a podrobné odůvodnění její výše nenese žádné znaky libovůle či zneužití správního uvážení. Legitimní očekávání žalobce tak nemohlo být výší uložené pokuty zasaženo. Nezákonnou změnou správní praxe nemůže být postup žalované, která přistoupila ke zvýšení pokut od roku 2013, neboť uložená sankce odpovídala závažnosti protiprávního jednání, výše uložená pokuta činí pouze přibližně 2 % z maximální možné výše.

Žalobce dále tvrdil, že na trhu v České republice nedochází ke zhoršení kvality potravin, o čemž svědčí výsledky celosvětové studie hodnotící kvalitu a dostupnost potravin, přičemž podle této studie je Česká republika v hodnocení těchto kritérií na 23. místě na světě a je nejlepší v hodnocení ze všech států východní Evropy. K této námitce soud uvádí, že nerozporuje tato tvrzení žalobce, ovšem ta nemohou zvrátit zjištění, že v předmětné věci nejsou splněny podmínky pro možnost úvahy o překročení zákonem stanovené meze správního uvážení, resp. vybočení z nich či zneužití volného správního uvážení, jak bylo shora vyloženo. Za takovéto situace není možné, aby soud vstoupil do role správního orgánu a položil namísto správního uvážení soudcovské. Soud uvedená tvrzení žalobce nezpochybňuje, ovšem tato nejsou způsobilá pro konstatování nezákonnosti uložené pokuty či její moderaci; proto nebyl proveden žalobcem navrhovaný důkaz částí studie, předložené žalobcem v anglickém jazyce.

Žalobce dále namítal, že pokuty v řádech milionů Kč byly doposud ukládány pouze za zcela excesivní jednání a nedostatky. Uvedl, že v roce 2013 byla takovouto pokutou částka 5 000 000 Kč uložena v souvislosti s metanovou aférou, přičemž pochybení v poukazované věci nelze stavět na roveň s pochybením žalobce. Žalobce přitom poukázal na vyjádření Ing. Martina Klanici, ústředního ředitele žalované, v rozhovoru uveřejněném v internetovém deníku idnes.cz dne 1. 3. 2014, kde měl ústřední ředitel žalovaného uvést, že kauza metanol nebyla problémem legitimní potravinářské sféry. Žalobce namítal, že je toho názoru (stejně jako ústřední ředitel žalované), že plíseň a hniloba ovoce a zeleniny jsou problémem legitimní potravinářské sféry, nejedná se však o kriminální čin. Žalobce dále v souvislosti s tzv. metanovou aférou navrhl k důkazu článek z internetového serveru tn.nova.cz s názvem „Bilance inspektorů ŠOKUJE! Každá čtvrtá POTRAVINA nevyhovuje normám“, ve kterém se uvádí, že se mělo jednat o smrtící dávky metanolu. Soud žalobcem předložený listinný důkaz ve formě výtisku poukazovaného článku k důkazu neprovedl, neboť z něj ve směru k použitému tvrzení vyplývá pouze to, že v souvislosti s tzv. metanolovou aférou byly

v lahvích s alkoholem zjištěny smrtící dávky metanolu. Tato skutečnost je obecně známá ze sdělovacích prostředků. Uvedená skutečnost však s ohledem na shora konstatované žalobcově tvrzení o nezákonnosti uložené sankce či jiném porušení zákona nesvědčí. Správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut, ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování rovného zacházení a zákazu libovůle a je tak významným vodítkem bránícím neodůvodněným excesům při správním trestání a nepředstavuje překážku pro jakékoliv změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 – 541, publikované pod č. 2119/2010 Sb. NSS a ze dne 4. 7. 2012, č. j. 6 Ads 129/2011 – 119). Nepřiměřenost uložené sankce nelze odůvodňovat odkazem na pokutu uloženou ve skutkově zcela odlišné věci (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2016, č. j. 9 As 60/2016 – 156, týkající se týchž účastníků řízení).

Pokud pak žalobce v podané žalobě uplatnil moderační návrh na snížení uložené sankce na výši 100 000 Kč, krajský uvádí, že ačkoli tento návrh není žalobcem konkrétně odůvodňován, je z kontextu žalobní argumentace zřejmé, že žalobce jej uplatňuje právě z důvodu nepřiměřenosti výše uložené sankce.

Podle § 78 odst. 2 s. ř. s. soud může, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s., od trestu za správní delikt upustit nebo jej v mezích zákonem dovolených snížit, pokud byl trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši. Pokud tedy zdejší soud po zohlednění výše uvedených skutečností neshledal, že by pokuta byla nepřiměřená, tím spíše nemohl dovodit, že by pokuta byla uložena ve *zjevně nepřiměřené* výši, což je zákonnou podmínkou pro její snížení nebo úplné upuštění od ní.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí zohlednil všechny skutečnosti, které zohlednit měl, a výsledek jeho úvah co do výše uložené pokuty je zjištěným okolnostem přiměřený. Nepřiměřenost zdejší soud nedovozuje ve vztahu k jednotlivým krokům žalovaného, jimiž byla pokuta stanovována, ani ve vztahu k výsledné částce. Pouze v takovém případě by přitom moderační návrh uplatněný podle § 78 odst. 2 s. ř. s. mohl být úspěšný. Krajský soud proto ani tento návrh žalobce neshledal důvodným. Na tomto závěru ničeho nemůže změnit názor žalobce ohledně „lehčího“ charakteru spáchaných správních deliktů.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. července 2017

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu